החג'גה

משה דיין משיק כוסות עם בעל'ן, עורכי ועובדי **היום הזה**, הצהרון שבעריכתו, עם הדפסת הגיליון הראשון. מימין נראית רעייתו של דיין, רחל, המלווה אותו בכל הקשור לעיתון. במרכז ניצב עורך־המישנה אלי לנדאו. קיצוני משמאל, הפירסומאי אליעזר זיורבין, שהוא בעל־מניות בעיתון. לידו אלוף (מיל.) מוטי הוד, מנכ"ל חברת־התעופה החדשה **קאל**, שהוא שותפו של זיורבין. ביניהם נראה גם מוזי ורטהיים, מנהל כללי של מפעלי המשקאות **קולה קולה** בישראל.

משה דיין לומד על בשרו את מוראות המילחמה בחזית העיתונאית

פאתוס בכיר

עורך: משה דיין

ב שעת־חצות, באחד הלילות השבוע, נראה עורך־המישנה של היום הזה, אלי לנדאו, כשהוא מסתובב במיסדרונות בניין המערכת של הצהרון החדש, ושר שיר עליז בקולי־קולות.

„על מה השימחה? מה פתאום אתה שר?" תמה למראהו אחד מחברי המערכת.

„מי שמח?" השיב לו לנדאו, „אני שר כדי לא להירדם!"

ואומנם, לעורכיו ולבעליו של הצהרון החדש בעריכתו של משה דיין, לא היו סיבות לשמוח, בדיוק באותה מידה כשם שהיו להם סיבות שלא להירדם.

אחרי למעלה משנת הכנות, ראה היום הזה סוף־סוף אור בשבוע שעבר. אבל למעריציו של משה דיין, שציפו במתח והתרגשות לניסיון החדש הזה בחייו, נדמה היה שהם רואים חושך.

גיליונותיו הראשונים של העיתון, שהוא פיעו בקיוסקים ובדוכני־המכירה בשעות הצהריים המאוחרות, לא נראו בדיוק כפי שעיתון־חדשות מודרני צריך להיראות — אם לנקוט לשון־המעטה. חותם החובבנות היה מוטבע עליהם, והם הזכירו בתביניתם הגראפית כמה עיתונים שיצאו־לאור בארץ־ישראל המנדטורית.

גם הכותרות בעמודי החדשות, לא חידשו לגבי מה שהתפרסם בעיתוני־הבוקר, שנסגרו שעות רבות קודם לכן. ונמצא כבר מי שהציע להחליף את שמו של העיתון להאתמול הזה.

ההתייחסות האמיתית לעיתונו של דיין התבטאה בתגובתם של יריביו. עורכי ידיעות אחרונות ומעריב, שחששו מהוו פעת צהרון מתחרה בשוק, ניסו להקדים תרופה למכה ותיכננו מיתקפות־נגד. מעריב הכין מהדורות איזוריות מיוחדות. עורכי ידיעות אחרונות, שהעריכו כי היום הזה עלול למשוך קוראים מעיתונם יותר מאשר ממעריב, תיכננו מיגננה מתוחכמת עוד יותר.

הם הקימו מערכת מיוחדת נוספת, עליה הוטל לתכנן ארבעה עמודי חדשות לשעות הצהריים, כדי שהעיתון יוכל להופיע במהדורת ערב יומית קבועה.

מהדורת הערב של ידיעות אחרונות, אכן נראתה מהפכנית בעיצובה, מותאמת להילחם בעיתון שאיים לחולל מהפכה בסיגנון עיתוני־הערב בישראל.

אולם מהדורת הערב של ידיעות אחרונות הופיעה יום אחד בילבד. אחרי שראו את גיליונו הראשון של היום הזה, החליטו עורכי ידיעות אחרונות, ככל הנראה, ש־השד הדייני אינו מפחיד כלל, ואינו מצדיק הוצאות עצומות נוספות. הכרוכות בהדפסת ובהפצת מהדורה מיוחדת. הם ביטלו את הופעת מהדורת הערב של עיתונם, וגנזו את כל תוכניות המיגננה הנוספות שלהם.

„היום הזה" הגיליון הראשון
משימה בלתי אפשרית

שימחה מוקדמת לאיד

ק ל היה לדעת ולשמוח לאידו של דיין. והרבה אנשים במדינה, שהמתינו למעידה נוספת שלו, אכן נראו מאורשרים. אלא ששימחתם היא, ככל הנראה, מוקדמת מדי.

הוצאת עיתון־יומי חדש, ובמייוחד כשמדובר בעיתון־ערב, היא מיבצע קשה, כמעט משימה בלתי־אפשרית. בכל תחום אחר ניתן להתחרות בענקים, באמצעים מוגבלים. מיתפרה קטנה יכולה להתמודד בהצלחה בבית־חרושת ותיק ומשוכלל לייצור דברי הלבשה. יצרן מזון קטן, המלא צינצנות ביד יכול להתחרות במיפרים בעיתון, אלא בעריכתו ובעיצובו. גם חלק מהמאמרים הבלתי חתומים בעיתון נכתבים על־ידו. כמה מהכותרות הראשיות של היום הזה, בשבוע הראשון להופעתו, היו ידיעות שהתפרסמו בצנעה בעיתונים אחרים ואשר לפי הצעתו של דיין הפכו לכותרות ראשיות בעיתונו.

אולם יותר מאשר החומר המערכתי, שאינו מחדש הרבה לגבי מה שמתפרסם בצהרונים המופיעים בשוק לפנינו, מאיימים על סיכויי היום הזה להיקלט אצל קהל הקוראים, בעיות דפוס והפצה.

בעלי היום הזה *, שתיכננו תחילה את הופעת עיתונם כעיתון־בוקר, הגיעו בשעתו להסכם עם מעריב על הדפסת עיתונם בדפוס מעריב. היה זה דווקא חתנו של עובד בן־עמי, בעל המניות הגדול במעריב, אלי לנדאו, שפוצץ את ההסכם עם מעריב.

לנדאו, לשעבר כתבו הצבאי של מעריב שהפך למו"ל, העמיד את מערכת היום הזה על הרגליים. הוא שיכנע את בעלי העיתון להפכו לעיתון־ערב שיתחרה במעריב השייך לחותנו.

מעריב לא יכול היה לתבוע את היום הזה על הפרת הסכם, כיוון שבהסכם היה מדובר על הדפסת עיתון־בוקר. „אנחנו עוד נדפיס עיתון־בוקר במעריב," טוענים אנשי היום הזה.

את בעיית הדפוס פתרו חלקית, על־ידי סידור החומר ועימודו של העיתון בדפוס פרטי, העומד בלעדית לרשותם — והדפסתו בדפוס הארץ. בשלב זה מופץ העיתון בכ־1800 נקודות מכירה, לעומת 3000 לערך של מעריב וידיעות אחרונות.

אולם גם לנקודות־מכירה אלה מגיע היום הזה באיחור, שעות רבות אחרי הצהרונים, דבר שפוגע במכירתו.

השבוע למדו בעלי היום הזה את הלקח. במאמץ להתגבר על מתחריהם, הם מבקשים לחסלם בכל מחיר, הם ויתרו על התדמית של עיתון־ערב, הדפיסו את העיתון מוקדם יותר מאשר המיתחרים.

הם היו אולי מוקדם יותר בכמה קיוסקים, אבל הכותרת הראשית כבר לא היתה שייכת ליום אתמול — היא היתה לקוחה מידיעה שפורסמה בצהרונים המיתחרים בשבוע שעבר.

גיליון מיוחד „ידיעות אחרונות"
השד אינו נורא

על עם ציוד משוכלל של עשרות מיליוני ל"י.

בעיתונות הדברים מסובכים יותר. כדי להתחרות בענקים הקיימים, יש לצאת כמעט מאותו קו זינוק. מי שרוצה להקים עיתון חדש, חייב שיהיו בידו האמצעים הטכניים והמשאבים כמו לעיתונים הקיימים.

את האמצעים הטכניים ניתן לרכוש, בכסף, בסכומים המגיעים למיליוני ל"י. את הכוח האנושי הניכר הדרוש להוצאת־עיתון, כמעט בלתי ניתן להשיג, אפילו תמורת סכומי־כסף גבוהים.

משום כך, עצם ההעזה להופיע בשוק עם עיתון־ערב שאמצעיו הטכניים והאנושים מוגבלים בהרבה מזה של הצהרונים הקיימים, הוא מעשה הראוי להערכה, עם כל הליקויים והחובבנות שבו.

בתולדות המדינה נעשה, עד להופעת היום הזה, רק ניסיון בודד להתחרות במונופול של מעריב וידיעות אחרונות. היה זה כאשר עורכי העולם הזה הוציאו לאור, ללא כל הכנה מוקדמת וללא אמצעים כספיים את עיתון־הערב דף, עם פרוץ מילחמת ששת־הימים.

דף החזיק מעמד מיספר שבועות, היווה חידוש מרענן בנוף העיתונות הישראלית

החתן נגד החותן

ב ניגוד למה שחזו רבים, נוטל משה דיין חלק פעיל לא רק בכתיבת מאמרים בעיתון, אלא בעריכתו ובעיצובו. גם חלק מהמאמרים הבלתי חתומים בעיתון נכתבים על־ידו. כמה מהכותרות הראשיות של היום הזה, בשבוע הראשון להופעתו היו ידיעות שהתפרסמו בצנעה בעיתונים אחרים ואשר לפי הצעתו של דיין הפכו לכותרות ראשיות בעיתונו.

אולם יותר מאשר החומר המערכתי, שאינו מחדש הרבה לגבי מה שמתפרסם בצהרונים המופיעים בשוק לפנינו, מאיימים על סיכויי היום הזה להיקלט אצל קהל הקוראים, בעיות דפוס והפצה.

בעלי היום הזה *, שתיכננו תחילה את הופעת עיתונם כעיתון־בוקר, הגיעו בשעתו להסכם עם מעריב על הדפסת עיתונם בדפוס מעריב. היה זה דווקא חתנו של עובד בן־עמי, בעל המניות הגדול במעריב, אלי לנדאו, שפוצץ את ההסכם עם מעריב.

לנדאו, לשעבר כתבו הצבאי של מעריב שהפך למו"ל, העמיד את מערכת היום הזה על הרגליים. הוא שיכנע את בעלי העיתון להפכו לעיתון־ערב שיתחרה במעריב השייך לחותנו.

מעריב לא יכול היה לתבוע את היום הזה על הפרת הסכם, כיוון שבהסכם היה מדובר על הדפסת עיתון־בוקר. „אנחנו עוד נדפיס עיתון־בוקר במעריב," טוענים אנשי היום הזה.

את בעיית הדפוס פתרו חלקית, על־ידי סידור החומר ועימודו של העיתון בדפוס פרטי, העומד בלעדית לרשותם — והדפסתו בדפוס הארץ. בשלב זה מופץ העיתון בכ־1800 נקודות מכירה, לעומת 3000 לערך של מעריב וידיעות אחרונות.

אולם גם לנקודות־מכירה אלה מגיע היום הזה באיחור, שעות רבות אחרי הצהרונים, דבר שפוגע במכירתו.

השבוע למדו בעלי היום הזה את הלקח. במאמץ להתגבר על מתחריהם, הם מבקשים לחסלם בכל מחיר, הם ויתרו על התדמית של עיתון־ערב, הדפיסו את העיתון מוקדם יותר מאשר המיתחרים.

הם היו אולי מוקדם יותר בכמה קיוסקים, אבל הכותרת הראשית כבר לא היתה שייכת ליום אתמול — היא היתה לקוחה מידיעה שפורסמה בצהרונים המיתחרים בשבוע שעבר.

* מניות הבעלות על העיתון נמצאות בידי אליעזר זיורבין, קבוצת **קוקה־קולה** בישראל, חגי בר־כוכבא, משה דיין ואלי לנדאו.